

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: K. S., s. r. o., zastoupeného Ing. Mgr. Petrou Vaňkovou Fifkovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 17, Praha 2, proti žalovanému: Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, Mánesova 3a, České Budějovice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2006, čj. 4577/120/2005, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 7. 2006, čj. 10 Ca 61/2006 - 61,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 7. 2006, čj. 10 Ca 61/2006 - 61, se ruší a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2006, čj. 4577/120/2005, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Trhových Svinech ze dne 17. 3. 2005, čj. 8248/05/078970-DV, jímž správce daně dodatečně vyměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002 ve výši 1 966 950 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného dne 22. 3. 2006 žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, přičemž nesouhlasil se závěrem žalovaného, že částka 32 610 519 Kč, kterou žalobce zaplatil společnosti C., a. s. není smluvní pokutou ve smyslu ust. § 544 a násl. občanského zákoníku a není tedy daňově

uznatelným nákladem dle ust. § 24 odst. 2 písm. zi) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

Žalobce v žalobě uváděl, že uzavřel dne 13. 8. 1999 smlouvu o nájmu podniku se společností C., a. s. Smlouva byla sjednána na dobu tří let, tedy do 31. 8. 2002. Smlouva byla doplněna dodatkem č. 2 ze dne 29. 12. 2000, podle něhož se žalobce zavázal uhradit pronajímateli smluvní pokutu v případě, že dojde k ukončení nájemního vztahu jinak než uplynutím dohodnuté doby nájmu nebo výpovědí danou 12 měsíců před uplynutím dohodnuté doby nájmu. Výše pokuty měla být stanovena podle pravidel stanovených ve smlouvě pro výpočet nájemného, a to za dobu od předčasného ukončení nájemního vztahu do doby, kdy mělo dojít k ukončení nájemního vztahu podle smlouvy. Dne 8. 8. 2001 uzavřely smluvní strany dohodu o ukončení nájemního vztahu k 1. 9. 2001 s tím, že žalobce jakožto dosavadní nájemce uhradí nájemné v plné výši za období od 1. 9. 2001 do 31. 8. 2002. Vzhledem k tomu, že v tomto období již žalobce neměl předmětné nemovitosti užívat, je podle názoru žalobce nezbytné vykládat toto ustanovení jako povinnost žalobce uhradit pronajímateli smluvní pokutu. Žalobci se ovšem nepodařilo předmětné nemovitosti vyklidit do 31. 8. 2001, čímž došlo k porušení dohody o ukončení smlouvy ze dne 8. 8. 2001. Následně dne 14. 9. 2001 uzavřely obě smluvní strany dle tvrzení žalobce třetí dodatek ke smlouvě, jímž mělo dojít k restituci původního stavu, nájemní vztah tedy měl v souladu se smlouvou pokračovat. Žalobce přesto neměl na dalším trvání nájmu zájem a podařilo se mu pronajaté nemovitosti do konce roku 2001 vyklidit, proto nájemní smlouvu písemně vypověděl dne 21. 12. 2001 s účinností ke dni 31. 12. 2001. Tím vznikla žalobci v souladu s dodatkem č. 2 k nájemní smlouvě povinnost uhradit pronajímateli smluvní pokutu ve výši nájmu za období od 1. 1. 2002 do 31. 8. 2002. Vzhledem k tomu, že nájemné za období od 1. 9. 2001 do 31. 8. 2002 žalobce v souladu se smlouvou již uhradil předem k 1. 9. 2001, vystavil pronajímatel dobropis faktury na poměrnou část nájemného za období od 1. 1. 2002 do 31. 8. 2002 a současně vystavil žalobci fakturu na smluvní pokutu ve výši 32 610 519 Kč.

Žalobce měl za to, že uhrazením této smluvní pokuty naplnil požadavky ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, neboť tak výrazně snížil náklady, které by jinak musel vynaložit na provoz, správu a údržbu pronajatých nemovitostí a movitého majetku. Žalovaný bez relevantního zdůvodnění neuznal uvedené smluvní povinnosti žalobce.

Krajský soud v Českých Budějovicích uznal žalobu v uvedených žalobních bodech důvodnou a rozsudkem ze dne 26. 7. 2006, čj. 10 Ca 61/2006 - 61, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž rozsudek odůvodnil následujícím způsobem:

Krajský soud konstatoval, že z ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů vyplývá obecná charakteristika výdajů (nákladů), které jsou daňově uznatelné, musí se jednat o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, přičemž tato souvislost musí být jednoznačně prokázána. Ustanovení § 24 odst. 2 téhož zákona pak výslovně stanoví, že výdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou také v tomto ustanovení vyjmenované výdaje, mezi nimi jsou pod písmenem zi) uvedeny rovněž zaplacené smluvní pokuty. Z toho vyplývá závěr, že u výdajů podle druhého odstavce se již nezkoumá splnění obecné charakteristiky uvedené v odstavci prvním.

Krajský soud se neztotožnil se závěrem správce daně i žalovaného, že žalobce svůj úmysl ukončit smlouvu o nájmu deklaroval v dohodě ze dne 8. 8. 2001 a teprve po té již zcela nadbytečně dne 21. 12. 2001, že tedy k ukončení nájmu došlo již na základě dohody z 8. 8. 2001 a že tudíž žalobce závazek vůči pronajímateli neporušil a jeho plnění nelze považovat za smluvní pokutu. Krajský soud měl za to, že podle dohody ze dne 8. 8. 2001 mělo dojít k ukončení nájmu za splnění dalších podmínek, přičemž žalobce ujednání této dohody nedodržel. Dne 14. 9. 2001 pak uzavřel s pronajímatelem dodatek ke smlouvě, na jehož základě došlo k obnovení nájemního vztahu. Žalobce nájemní smlouvu vypověděl až k 31. 12. 2001, přičemž mu vznikla povinnost uhradit sjednanou smluvní pokutu. Žalobci byla tato smluvní pokuta fakturou ze dne 21. 1. 2002 vyúčtována a žalobce ji uhradil. Krajský soud tedy uzavřel, že sporná částka představovala smluvní pokutu ve smyslu ust. § 24 odst. 2 písm. zi) zákona o daních z příjmů, přičemž požadavek správce daně a žalovaného na prokázání souvislosti tohoto daňového nákladu se zdanitelnými příjmy krajský soud považoval za nezákonný.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrdil nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel setrval na stanovisku, že žalobce neporušil závazek smluvní pokutou zajištěný a nevznikla mu tudíž povinnost platit smluvní pokutu. Poskytl-li tedy žalobce plnění, které smluvní pokutou nazývá, ale ve skutečnosti jí toto plnění není, pak takový náklad nelze podřadit pod ustanovení § 24 odst. 2 písm. zi) a může být daňově uznatelný pouze na základě ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tedy za podmínky, že se musí jednat o náklad vynaložený na dosažení, zajištění nebo udržení zdanitelných příjmů. Tuto souvislost žalobce podle stěžovatele neprokázal.

Stěžovatel poukázal na to, že předmětná smlouva o nájmu podniku ze dne 13. 8. 1999 byla sjednána na dobu určitou, tedy od 1. 9. 1999 do 31. 8. 2002 s tím, že nájemní vztah se prodlužuje vždy o další rok, pokud není vypovězen nejmeně

12 měsíců před uplynutím. Pokud některá ze smluvních stran nechtěla, aby nájem trval i po 31. 8. 2002, musela podat výpověď nejpozději k 31. 8. 2001, pro jiný případ ukončení nájemního vztahu byla dodatkem č. 2 sjednána smluvní pokuta. Stěžovatel považuje v tomto ohledu za rozhodující dohodu o ukončení smlouvy ze dne 8. 8. 2001. Ujednání této dohody, že žalobce uhradí pronajímateli nájemné v plné výši, nelze podle stěžovatele považovat za smluvní pokutu. Naplněním stanovených podmínek měly být vzájemné závazky smluvních stran plně vypořádány, neměla tedy připadat v úvahu ani smluvní pokuta. Tvrzení žalobce, že tato dohoda nikdy nevstoupila v platnost, neboť nebyl schopen k 1. 9. 2001 prodat zásoby v pronajatém areálu a tudíž ho nebylo možné předat pronajímateli, vyhodnotil stěžovatel jako účelové. Podle názoru stěžovatele žalobce tato svá tvrzení v daňovém řízení neprokázal, navíc k prodeji zásob mělo dle této dohody dojít právě mezi žalobcem a pronajímatelem. Výpověď ze dne 21. 12. 2001 byla tedy již podle názoru stěžovatele nadbytečná a na jejím základě žalobci nevznikla povinnost zaplatit smluvní pokutu. Pokud jde o dodatek č. 3 datovaný dnem 14. 9. 2001, na jehož základě mělo dojít k obnovení nájemního vztahu, stěžovatel upozornil na to, že tento dodatek žalobce poprvé zmínil až v žalobě, žalobce nikdy předtím tímto dodatkem neargumentoval a v daňovém řízení jej nepředložil a lze mít tudíž pochybnosti o věrohodnosti tohoto dokladu.

Stěžovatel neposuzoval platnost uzavřených smluv, ale pouze okolnost, zda se v daném případě jedná o daňový náklad. Stěžovatel souhlasil s názorem krajského soudu, podle něhož daňový náklad vymezený v ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů již nelze posuzovat z hlediska obecných podmínek ust. § 24 odst. 1 téhož zákona. To ovšem neznamená, že by správce daně nebyl oprávněn zkoumat podstatu a důvodnost smluvní pokuty, ale pouze její zaplacení. Takový výklad by byl v rozporu s právním názorem Ústavního soudu, podle něhož finanční orgány musí mít právo neuznat výdaje uplatňované daňovým subjektem, které s jeho podnikatelskou činností nesouvisí, nebo jsou nepřiměřené (usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2001, sp.zn. II. ÚS 67/2000, na které odkazuje Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2006, čj. 5 Afs 70/2005 - 102, www.nssoud.cz). V daném případě žalobce podle hodnocení stěžovatele neprokázal, že poskytnuté plnění je smluvní pokutou dle ust. § 24 odst. 2 písm. zi) zákona o daních z příjmů, ani neprokázal, že by se sice nejednalo o náklad uvedený v ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů, že by však tento náklad splňoval obecné podmínky ust. § 24 odst. 1 citovaného zákona.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, přičemž zopakoval stěžejní argumenty uplatněné již v žalobě, podle nichž dohoda o ukončení nájemní smlouvy ze dne 8. 8. 2001 nikdy nevstoupila v platnost, což bylo dále potvrzeno uzavřením dodatku ze dne 14. 9. 2001. Navíc i ze samotné dohody o ukončení nájemní smlouvy vyplývala podle žalobce povinnost uhradit smluvní pokutu za ukončení nájmu před uplynutím sjednané doby v souladu s dodatkem č.

2 ze dne 29. 12. 2000. Vzhledem k tomu, že nájemní vztah neskončil k 31. 8. 2001, uhradil žalobce na základě faktury ze dne 27. 8. 2001 nájemné na kalendářní rok dopředu, tedy na období od 1. 9. 2001 do 31. 8. 2002. Vzhledem k následné výpovědi ze strany žalobce ke dni 31. 12. 2001 vznikla pronajímateli povinnost uhrazenou poměrnou část nájemného za období od 1. 1. 2002 do 31. 8. 2002 vrátit, protože jinak by se tato část nájemného stala bezdůvodným obohacením pronajímatele jakožto plnění z právního důvodu, který odpadl. Zároveň ovšem vznikl pronajímateli nárok na úhradu smluvní pokuty ve výši odpovídající nájemnému za stejné období, tedy od 1. 1. 2002 do 31. 8. 2002. Jakožto účetní řešení vzniklé situace byl vystaven zmiňovaný dobropis a zároveň faktura na smluvní pokutu. Zaplacená smluvní pokuta je tedy podle žalobce daňově uznatelný výdaj dle ust. § 24 odst. 2 písm. zi) zákona o daních z příjmů, zároveň žalobce ukončením ekonomicky nevýhodného vztahu vynaložil náklady na zajištění, dosažení a udržení svých příjmů. Postupoval tedy v rovněž souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Kasační stížnost je důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uváží takto:

Stěžovateli je třeba v první řadě přisvědčit v tom ohledu, že základní spornou otázkou v dané věci není vzájemný vztah ustanovení § 24 odst. 1 a § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů, ale především otázka, zda žalobcem poskytnuté plnění je možné považovat za smluvní pokutu či jinou smluvní sankci ve smyslu ust. § 24 odst. 2 písm. zi) zákona o daních z příjmů. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem, že finanční orgány musí být oprávněny tuto otázku posoudit, neboť určité plnění nemůže být daňově uznatelným nákladem na zaplacení smluvní pokuty jenom proto, že je takto daňovým subjektem označeno, ale jedině proto, že tomuto soukromoprávnímu institutu skutečně odpovídá. Dle ustanovení § 544 odst. 1 občanského zákoníku, které se uplatní i na smluvní pokutu v obchodních závazkových vztazích, se smluvní pokuta sjednává pro případ porušení smluvní povinnosti. Obdobně i v případě nákladů na jiné sankce, které jsou podle citovaného ustanovení zákona o daních z příjmů rovněž daňově uznatelné, se musí jednat o sankci, která je následkem porušení právní povinnosti vyplývající ze závazkových vztahů. O smluvní pokutu či jinou sankci ze závazkových vztahů se tedy nemůže jednat v případě, pokud daňový subjekt svůj soukromoprávní závazek neporušil a nevznikla mu tudíž povinnost platit sankci. Správce daně a stěžovatel tedy v daném případě oprávněně zkoumali, zda žalobce porušil povinnosti vyplývající ze smlouvy o nájmu podniku a zda mu právě v souvislosti s tímto případným jednáním vznikla povinnost k úhradě smluvní pokuty.

Předmětná smlouva o nájmu podniku byla uzavřena dne 13. 8. 1999 jako smlouva inominační, neboť český právní řád v té době takový smluvní typ neupravoval. Právní úprava smlouvy o nájmu podniku byla vložena do obchodního zákoníku zákonem č. 370/2000 Sb. s účinností od 1. 1. 2001 a od toho okamžiku se vztahovala i na smlouvou uzavřenou žalobcem (srov. přechodné ustanovení k této novele – čl. VIII bod č. 11 zákona č. 370/2000 Sb.). Článek II uvedené smlouvy ve znění dodatku č. 2 ze dne 29. 12. 2000 lze v každém případě i přes jeho rozpornou dikci interpretovat tak, že smlouvu bylo možné řádně vypovědět pouze 12 měsíců před uplynutím sjednané doby nájmu, tedy nejpozději do 31. 8. 2001. Výpověď či jiné ukončení nájemního vztahu po tomto datu pak bylo tímto smluvním ujednáním považováno za porušení smlouvy, neboť za něj byla sjednána smluvní pokuta. Plnění, které žalobce poskytl pronajímateli, tedy mohlo být považováno za smluvní pokutu dle ust. § 24 odst. 2 písm. zi) zákona o daních z příjmů pouze tehdy, pokud povinnost k tomuto plnění vznikla právě z toho důvodu, že žalobce překročil časové omezení pro výpověď předmětné smlouvy.

V tomto ohledu ovšem správce daně i stěžovatel důvodně poukazovali na to, že žalobce uzavřel s pronajímatelem dohodu o ukončení předmětné smlouvy dne 8. 8. 2001, žalobce tedy jasně projevil svou vůli předmětnou smlouvu ukončit před rozhodným datem 31. 8. 2001. Z tohoto hlediska není podstatné, že se tak stalo v rámci dvoustranného právního úkonu, jímž byla zmíněná dohoda, a nikoli výpovědí v úzkém slova smyslu. Je třeba vzít v úvahu, že takové ujednání o ukončení smluvního závazkového vztahu, které má v daném případě znaky privativní novace (§ 570 občanského zákoníku), vzniká jako všechny smlouvy na základě dvou jednostranných právních úkonů smluvních stran – návrhu takové dohody a jeho přijetí. Žalobce tedy v každém případě splnil podmínky, které vyplývaly ze smlouvy o nájmu podniku pro její předčasné ukončení. Ani plnění, které se žalobce zavázal na základě zmiňované dohody o ukončení nájmu poskytnout, tedy nemůže být považováno za smluvní pokutu, neboť žalobce žádnou povinnost, pro níž byla smluvní pokuta sjednána, neporušil.

Žalobce tvrdí, že dohoda o ukončení smlouvy o nájmu podniku nikdy nevstoupila v platnost, neboť nebyly naplněny její podmínky. Tomuto tvrzení ovšem dikce této dohody, jež je součástí správního spisu, neodpovídá. Dohoda sice hovoří o ukončení smlouvy k 1. 9. 2001 za dále uvedených podmínek, z textu dohody je však zřejmé, že se v tomto případě nejedná o odkládací podmínky, tedy že by na splnění těchto podmínek do 31. 8. 2001 záviselo, zda nastanou následky uvedené dohody a zda tudíž k 1. 9. 2001 dojde k ukončení nájemního vztahu. Takto dohoda formulována není, „podmínkami“ se v dohodě rozumí práva a povinnosti obou smluvních stran související se skončením nájmu. Pokud tedy žalobce některé povinnosti vyplývající z této dohody nesplnil, mohl po něm dosavadní pronajímatel nadále požadovat, aby tak učinil a aby mu případně nahradil škodu, která takovým

prodlením na straně žalobce vznikla, nelze však akceptovat závěr, že by z tohoto důvodu dohoda nenabyla účinnosti a že by k ukončení nájemního vztahu nedošlo.

Krajský soud přijal za své tvrzení žalobce, že původní nájemní vztah byl v každém případě obnoven dodatkem č. 3 ze dne 14. 9. 2001 ke smlouvě o nájmu podniku. Stěžovatel však důvodně poukazuje na to, že tento důkaz nebyl žalobcem v daňovém řízení předložen, ani se o něm žalobce nezmiňoval, předmětný dodatek žalobce přiložil až k žalobě. V takovém případě ovšem nelze k takovému důkazu přihlížet, neboť daňový subjekt nese v daňovém řízení důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) k prokázání všech skutečností, které uvedl v daňovém přiznání. Pokud tedy daňový subjekt příslušný důkaz v daňovém řízení nepředloží ani neoznačí, ač tak učinit měl a mohl a finanční orgány tedy rozhodují na základě důkazní situace, která takový důkaz nezahrnuje, není možné, aby byl takový důkaz následně brán v potaz v řízení před správním soudem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, čj. 3 Afs 2/2003 - 58, www.nssoud.cz). I kdyby však bylo prokázáno, že uvedený dodatek k původní nájemní smlouvě byl skutečně uzavřen, nemohlo by jím dojít „k obnovení nájemního vztahu v upraveném rozsahu“, jak uvádí krajský soud, neboť jednou zaniklý závazkový vztah nemůže být následnou dohodou smluvních stran obnoven či změněn, může být nanejvýš založen závazkový vztah nový. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje rovněž na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 331/2006, publikované v databázi ASPI, v němž Nejvyšší soud dospěl k obdobnému závěru o nemožnosti následné změny již zaniklého závazkového vztahu.

Není pravdou, že by stěžovatel vycházel z nesprávného závěru, podle něhož byla předmětná částka, deklarovaná jako smluvní pokuta, poskytnuta za období od 1. 9. 2002 až 31. 8. 2003, jak uváděl žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti. Stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí i v kasační stížnosti pouze polemizoval s tvrzením žalobce, že nájemní smlouva k 1. 9. 2001 nezanikla a že tudíž došlo k prodloužení doby trvání nájemního vztahu o další rok, tedy do 31. 8. 2003, jak předpokládala původní nájemní smlouva pro případ, že by nebyla vypovězena do 31. 8. 2001. Na trvání nájemního vztahu po 1. 9. 2001 nelze usuzovat ani z toho, že byla žalobci vystavena faktura na nájemné za období od 1. 9. 2001 do 31. 8. 2002, neboť právě k úhradě tohoto nájemného se žalobce zavázal v dohodě o skončení nájmu.

Je tedy třeba vycházet z toho, že předmětný nájemní vztah zanikl na základě dohody o jeho ukončení ke dni 1. 9. 2001 a následná výpověď žalobce v prosinci 2001 již byla nadbytečným úkonem. Takovým úkonem tedy nemohlo dojít k porušení původní nájemní smlouvy ve znění dodatku č. 2 a žalobci tudíž

nevznikla povinnost k úhradě smluvní pokuty. Žalobce tedy v daňovém řízení neprokázal, že by plnění, které poskytl pronajímateli, bylo smluvní pokutou či jinou sankcí ze závazkových vztahů ve smyslu ust. § 24 odst. 2 písm. zi) zákona o daních z příjmů. Zároveň žalobce neprokázal, že by toto plnění bylo daňově uznatelným nákladem dle obecného ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, že by ho tedy vynaložil na dosažení, zajištění a udržení svých zdanitelných příjmů. Žalobce totiž nebyl povinen předmětné plnění ve výši 32 610 519 Kč v souvislosti s ukončením nájmu poskytovat, pokud tak přesto učinil, nelze takové rozhodnutí v soukromoprávní sféře daňového subjektu zpochybňovat, přímá souvislost s dosažením, zajištěním či udržením jeho příjmů však v tomto případě dána nebyla. Krajský soud tedy pochybil, pokud v přezkoumávaném rozsudku vycházel z toho, že žalobce prokázal zaplacení smluvní pokuty dle ust. § 24 odst. 2 písm. zi) zákona o daních z příjmů.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Českých Budějovicích vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Českých Budějovicích v novém řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé, nerozhodoval již o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který Nejvyšší správní soud obdržel dne 3. 8. 2007.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu